



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 11. octobar 2021. godine
Br.ref.:RK 1864/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI143/20

Podnosilac

Radovan Paunović

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda UZVP-ARJ br. 138/2019 od
3. decembra 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Radovan Paunović koga zastupa Miftar Islami, advokat iz Uroševca.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude Vrhovnog suda UZVP-ARJ br. 138/2019 od 3. decembra 2019. godine u vezi sa presudom Apelacionog suda AA. br. 73/18 od 13. juna 2019. godine i presudom Osnovnog suda u Prištini A. 784/13 od 13. decembra 2017. godine.
3. Podnosilac zahteva je osporenu odluku Vrhovnog suda primio 18. juna 2020. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 24. [Jednakost pred zakonom] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113 (1) i (7) [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 23. septembra 2020. godine, podnosilac zahteva je putem poštanske službe dostavio zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 12. oktobra 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Radomir Laban.
8. Dana 21. oktobra 2020. godine, zastupnik podnosioca zahteva je obavešten o registraciji zahteva i od istog je traženo da dostavi dokaz (povratnicu) koji pokazuje datum prijema osporene odluke i punomoćje za zastupanje podnosioca zahteva pred Sudom. Takođe, kopija zahteva je poslata Vrhovnom sudu.
9. Istog dana, kopija zahteva je poslata Osnovnom sudu u Prištini i od istog je traženo da dostavi dokaz (povratnicu) koji pokazuje datum kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.
10. Dana 23. oktobra 2020. godine, Osnovni sud u Prištini je dostavio kopiju povratnice koja pokazuje datum kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.
11. Dana 9. novembra 2020. godine, zastupnik podnosioca zahteva je dostavio gore navedene dokumente.

12. Dana 17. maja 2021. godine, na osnovu stava 5. člana 114. [Sastav i mandat Ustavnog suda] Ustava i pravila 12. (Izbor predsednika i zamenika predsednika) Poslovnika, sudija Gresa Caka-Nimani je izabrana za predsednicu Ustavnog suda. Na osnovu stava (4) pravila 12. Poslovnika i odluke Suda KK-SP 71-2/21, utvrđeno je da sudija Gresa Caka-Nimani, stupa na dužnost predsednice Suda nakon isteka mandata trenutne predsednice Suda, Arte Rama-Hajrizi, dana 26. juna 2021. godine.
13. Dana 25. maja 2021. godine, na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 9. (Prevreteni istek mandata) Zakona i pravila 7. (Ostavka na dužnost sudije) Poslovnika, sudija Bekim Sejdiu je podneo svoju ostavku na položaj sudije pri Ustavnom sudu.
14. Dana 26. juna 2021. godine, na osnovu stava (4) pravila 12. Poslovnika i odluke Suda KK-SP 71-2/21, sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, a na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 8. (Istek mandata sudije) Zakona, predsednici Arti Rama-Hajrizi je istekao mandat predsednice i sudije Ustavnog suda.
15. Dana 30. juna 2021. godine, Sud je razmotrio slučaj i odlučio da odloži odlučivanje za neku od narednih sednica u skladu sa traženim dopunama.
16. Dana 8. septembra 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

17. Dana 6. decembra 2011. godine, Opštinska katastarska kancelarija u Uroševcu (u daljem tekstu: OKK) je rešenjem br. 186 delimično usvojila zahtev podnosioca zahteva i lica Radovana Paunovića, za prenos (transfer) nepokretnosti u registru prava na nepokretnu svojinu (u daljem tekstu: RPNS). OKK je utvrdio da su ispunjeni svi uslovi za upis prema Zakonu o osnivanju RPNS br. 2002/05.
18. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je zajedno sa licem R.P. u svojstvu sanaslednika izjavio žalbu Katastarskoj agenciji Kosova (KAK).
19. Dana 8. februara 2013. godine, KAK je rešenjem br. 03/82/12 ukinuo rešenje OKK-a i naložio da se predmet vrati na ponovno odlučivanje. KAK je utvrdio da je OKK pogrešno primenio stari zakon o obligacionim odnosima, kao i da parcele 196-0 i 197-0 predstavljaju imovinu koja je evidentirana u katastarskoj zoni Babljak u opštini Uroševac, a ne Babuš, kao što je odlučeno u prethodnoj odluci OKK u Uroševcu.
20. Takođe, KAK je svoju odluku obrazložio time da su predmetne parcele (196-0 i 197-0) i u odluci OKK-a u Uroševcu bile evidentirane na ime Opštinskog narodnog odbora i kao društvena svojina-put u katastarskoj zoni Babljak.
21. Dana 26. februara 2013. godine, OKK je rešenjem br. 00186/2009 odbio zahtev podnosioca zahteva i lica R.P., sa po 1/2 idealnog dela katastarske parcele br. 00196-0 u površini od 1120 m² i katastarske parcele 00197-0 u površini od 4408

m². OKK je naglasio da se u konkretnom slučaju, prema podacima evidentiranim u RPNS i fotografijama, radi o javnom putu (u dužini od 678 m i širini 6 m).

22. OKK-Uroševac je istom odlukom zaključio da je na osnovu Zakona o putevima 2003/11 utvrđeno da nijedno fizičko niti pravno lice nema prava imovinskog potraživanja u odnosu na javni put, a posebno kada se ima u vidu da bi se prenosom svojine ostalim parcelama katastarske zone Babljak u Uroševcu onemogućio pristup putu.
23. Dana 11. juna 2013. godine, podnosilac zahteva i lice R.P., pokrenuli su upravni spor protiv OKK tražeći da se tužba usvoji, da se odluka tuženog KAK ukine i da se obaveže OKK u Uroševcu da se na ime tužilaca uknjiže katastarske parcele 196-0 i 197-0 u RPNS sa po 1/2 idealnog dela.
24. KAK je kao tužena strana osporio tužbeni zahtev podnosioca kao neosnovan i predložio Osnovnom sudu da osporenu odluku ostavi na snazi kao odluku koja je pravilna i zakonita. KAK je naglasio da zahtev podnosioca zahteva za upis nepokretnosti ne ispunjava uslove predviđene u relevantnim odredbama Zakona 2002/05 o registru nepokretnosti i Zakona 2003/11 o putevima.
25. Dana 13. decembra 2017. godine, Osnovni sud u Prištini je presudom [A. 784/13] odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva za poništenje rešenja Katastarske agencije Kosova br. 03/82/13 od 23. maja 2013. godine. Osnovni sud je, između ostalog, obrazložio: (i) da navode podnosioca zahteva da se katastarske parcele br. 196-0 i 197-0 u KO Babljak prenesu na njihovo ime ne može usvojiti kao osnovane jer su predmetne katastarske parcele upisane kao javni put čime bi se ostalim katastarskim parcelama onemogućio pristup javnom putu; (ii) da je članom 11. Zakona br. 2003/11 o putevima predviđeno da nijedno fizičko niti pravno lice nema pravo imovinskog potraživanja u odnosu na javni put, ili deo javnog puta; i (iii) da podnosilac zahteva nije dostavio relevantnu dokumentaciju koja je validna za upis prava na nepokretnosti.
26. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu, navodeći bitne povrede parničnog i upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava. Podnosilac zahteva je predložio da se žalba usvoji, a da se osporena presuda prvostepenog suda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno razmatranje i odlučivanje.
27. Dana 13. juna 2019. godine, Apelacioni sud je presudom [Aa. br. 73/18] odlučio da odbije žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdio presudu [A. 784/13] Osnovnog suda u Prištini od 13. decembra 2017. godine.
28. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke kojim je osporio u celosti zakonitost osporene presude, zbog povrede materijalnog prava, sa predlogom da se zahtev usvoji, a da se presuda Apelacionog suda AA. br. 73/2018 od 13. juna 2019. godine i presuda Osnovnog suda u Prištini A. br. 784/2013 od 13. decembra 2017. godine ukinu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno razmatranje i odlučivanje.

29. Dana 3. decembra 2019. godine, Vrhovni sud je presudom [UZVP-ARJ. br. 138/2019] odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca zahteva za vanredno preispitivanje sudske odluke podnet protiv presude [Aa. br. 73/18] Apelacionog suda od 13. juna 2019. godine.
30. Vrhovni sud je obrazložio: (i) da je na osnovu Zakona o osnivanju registra za prava na nepokretnu svojinu br. 2002/5 propisano da podnosilac zahteva radi upisa svojine na nepokretnosti, uz zahtev treba da priloži neophodnu dokumentaciju koja dokazuje pravo svojine na nepokretnosti; (ii) da se pravo svojine na nepokretnosti predviđeno u članu 2. istog zakona, upisuje na osnovu pravosnažne sudske odluke, odluke upravnog organa, ugovora o prenosu prava nepokretne svojine overenog kod nadležnog organa, odluke ili ugovora o privatizaciji koji je izdao KAP, odluke katastarske komisije, komisije za regulisanje zemljišta, kao i drugih dokumenata na osnovu kojih se vrši upis prava vlasništva putem posebnih zakona; i (iii) da je u članu 11. Zakona o putevima br. 2003/11, utvrđeno da nijedno fizičko lice nema prava imovinskog potraživanja u odnosu na javni put, ili deo javnog puta.

Navodi podnosioca zahteva

31. Podnosilac zahteva navodi da su mu povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 24. [Jednakost pred zakonom] i 46. [Zaštita imovine] Ustava.
32. Podnosilac zahteva navodi da su mu: *“povređena zagarantovana ustavna prava koja proističu iz člana 24. i 46. Ustava Republike Kosova, ovo iz razloga što je pravo na svojinu jedno od osnovnih načela najvišeg pravnog akta države, dok je samo pravo svojine utvrđeno na osnovu Sudskog Poravnanja P. br. 162/98 od 02.12.1998. godine, i rešenja o vraćanju zemljišta od strane Opštinske komisije za vraćanje imovine 04 Br. 465-11 od 23.01.1992. godine, inače jednog od načina na koje se ovo pravo stiče saglasno odredbi člana 20. stav 2. Zakona o svojinsko-pravnim odnosima (“Službeni list SFRJ” br. 6/80), koji je bio na snazi u vreme donošenja napred navedenog Sudskog poravnanja a na osnovu Odluke državnog organa - Suda, sa ukazivanjem da je od 3 katastarskih parcela koje su saglasno napred navedenom poravnanju priznate u svojinu, tužilačkoj strani upis u katastar izvršen samo za KP. br. 607 dok je u odnosu na parcele KP. br. 196 i 197 KO Babljak, odbijen upis, iz razloga što su napred navedene dve predmetne parcele navodno po kulturi “Javni put”, i da kao takve ne mogu biti predmet prometa odnosno upisa”*.
33. Podnosilac zahteva navodi da se ovde ne radi o “javnom putu” već o katastarskom toponimu “carski drum”. Podnosilac zahteva dodaje da je redovnim sudskim instancama predao nalaz licenciranog veštaka-geodeta, koji je uvidom u katastarske parcele utvrdio da je reč o “poljoprivrednom zemljištu”.
34. Podnosilac zahteva navodi: *“Stav Vrhovnog suda izražen u Presudi UZVP-ARJ. br. 138/2019 od 03.12.2019. godine (strana 2), poslednji pasus, red 14-16 je prosto nelogičan u napred opisanoj situaciji budući da je najviša redovna sudska instances konstatovala, da u konkretnom slučaju Sudsko poravnanje P. br. 162/98 od 02.12.1998. godine je dokument na osnovu koga se može izvršiti upis prava vlasništva u katastarskom operatu ali da sama uknjižba odnosno*

njegovo sprovođenje se ne može sprovesti, s pozivom na član 11 Zakona o putevima, odnosno iz razloga što je navodno reč o javnom putu”.

Relevantne zakonske odredbe

ZAKON BR. 2002/5 O OSNIVANJU REGISTRA ZA PRAVA NA NEPOKRETNOST SVOJINU

Član 2 [Prava na Nepokretnu svojinu]

2.1 Prava na nepokretnu svojinu, regulisana na osnovu odredaba primenjivog zakona, koja se odnose na zemlju, zgrade i stanove (u daljem tekstu: “nepokretna imovina”) upisaće se u Registar.

2.2 Prava na nepokretnu svojinu obuhvaćaju:

- a. svojinu;*
- b. hipoteku;*
- c. službenosti; i*
- d. prava na korišćenje društvene svojine i državne svojine.*

Član 3 [Upis prava na Nepokretnu Svojину]

3.1 Zahtevi za upis prava na nepokretnu svojinu bit će pismeno podneti OKK-a u opštini gde se nalazi odnosna nekretnina. OKK potvrdit će datum i vreme prijema zahteva za upis.

3.2 Podnosilac zahteva za upis prava na nepokretnu svojinu, priložit će zahtevu neophodnu dokumentaciju koja podržava prava na nepokretnu svojinu, kao što je određeno primenjivim zakonom shodno članu 3.7 ovog zakona.

[...]

Bez prejudiciranja člana 1.2 (b) UNMIK-ove Uredbe br. 1999/23 (o Osnivanju Direkcije za Stambena i Imovinska Pitanja i Komisije za Stambene i Imovinske Zahteve) OKK upisat će pravo na nepokretnu svojinu u Registar za koju nadležni sud daje odgovarajući pismeni dokumenat OKK-u za registraciju prava na nepokretnu svojinu u Registar.

ZAKON O PUTEVIMA br. 2003 / 11

Član 11

Ni jedno fizičko niti pravno lice nema prava imovinskog potraživanja u odnosu na javni put, ili deo javnog puta.

Ocena prihvatljivosti zahteva

35. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene Ustavom, predviđene Zakonom i dalje precizirane Poslovníkom.

36. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

37. Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Zakonom. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji predviđaju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

38. Prilikom ocene ispunjenja gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu pozivajući se na navodne povrede svojih osnovnih prava i sloboda. Shodno tome, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [UZVP-ARJ. br. 138/2019] Vrhovnog suda od 3. decembra 2019. godine, nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava utvrđenih zakonom.
39. Podnosilac zahteva je takođe razjasnio osnovna prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona, i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokom koji je određen u članu 49. Zakona.

40. Sud, takođe, razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Stav (2) pravila 39. Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Pravilo 39 (2) precizira:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

41. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi povredu članova 24. [Jednakost pred zakonom] i 46. [Zaštita imovine] Ustava zbog toga što Vrhovni sud nije ocenio da je *“sudsko poravnanje P. br. 162/98 od 02.12.1998. godine na osnovu koga se može izvršiti upis prava vlasništva”* pozivajući se na član 11. Zakona o putevima, *“iz razloga što je navodno reč o javnom putu”*.
42. Podnosilac zahteva, u suštini, tvrdi da poseduje pravno valjanu ispravu (sudsko poravnanje P. br. 162/98 od 02.12.1998. godine) za upis nepokretnosti u RPNS, ali koja nije ocenjena kao takva od strane redovnih sudova iz razloga što su predmetne nepokretnosti javni put i kao takve se, na osnovu Zakona o putevima, ne mogu preneti u svojinu fizičkih i pravnih lica. Podnosilac takođe tvrdi da katastarske parcele za koje je tražio da se prenesu na njegovo ime u RPNS nisu javni put, pa stoga, obrazloženje koje su dali redovni sudovi ne stoji.
43. Sud će u nastavku ispitati navode podnosioca zahteva primenjujući sudsku praksu ESLJP-a, u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
44. U nastavku teksta, Sud će razmotriti navode podnosioca zahteva koji se odnose na pravo na zaštitu imovine i pravo na jednakost pred zakonom i nediskriminaciju.

(i) Navod o povredi člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 EKLJP

45. Kada je reč o pravu na zaštitu imovine, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi: *“[...] ovo iz razloga što je pravo na svojinu jedno od osnovnih načela najvišeg pravnog akta države, dok je samo pravo svojine utvrđeno na osnovu Sudskog Poravnjanja P. br. 162/98 od 02.12.1998. godine, inače jednog od načina na koje se ovo pravo stiče saglasno odredbi člana 20. stav 2. Zakona o svojinsko-pravnim odnosima (“Službeni list SFRJ” br. 6/80), koji je bio na snazi u vreme donošenja napred navedenog Sudskog poravnjanja a na osnovu Odluke državnog organa [...] Suda, sa ukazivanjem da je od 3 katastarskih parcela koje su saglasno napred navedenom poravnanju priznate u svojinu, tužilačkoj strani upis u katastar izvršen samo za KP. br. 607 dok je u odnosu na parcele KP. br. 196 i 197 KO Babljak, odbijen upis, iz razloga što su napred navedene dve predmetne parcele navodno po kulturi “Javni put”, i da kao takve ne mogu biti predmet prometa odnosno upisa”.*
46. Sud podseća da na osnovu sudske prakse ESLJP-a, koncept imovine (possessions) koji je pomenut u prvom delu člana 1. Protokola br. 1 EKLJP ima

autonomno značenje koje nije ograničeno na vlasništvo nad materijalnim dobrima i da je nezavisan od formalne klasifikacije u domaćem pravu: neka druga prava i interesi koji čine sredstva (*assets*) takođe se mogu smatrati “imovinskim pravima” (*property rights*), a time i “imovinom” (*possessions*) za svrhu ove odredbe. Pitanje koje se treba oceniti u svakom predmetu jeste da li okolnosti slučaja, gledano u celini, donose podnosiocu naslov nad nekim materijalnim interesom koji je zaštićen članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 (vidi predmet ESLJP-a *Broniowski protiv Poljske*, presuda od 28. septembra 2005. godine, stav 129).

47. U nekim okolnostima, “legitimno očekivanje” (*legitimate expectation*) da se dobije određena “vrednost” (*asset*) takođe može da uživa zaštitu iz člana 46, a u vezi sa članom 1. Protokola br. 1. Stoga, kada se neki imovinski interes izrazi u obliku tvrdnji, za osobu kojoj je dat taj interes se može smatrati da ona ima “legitimna očekivanja” ukoliko za taj interes ima dovoljno osnova po domaćem pravu, primera radi, kad ima utemeljenih sudskih praksi domaćih sudova koji potvrđuju postojanje istog (vidi predmet ESLJP-a *Kopecky protiv Slovačke*, presuda od 28. septembra 2004. godine, stav 52). Ipak, za nikakvo legitimno očekivanje se ne može reći da je proisteklo u slučajevima kada ima nesporazuma u vezi sa tačnom primenom i tumačenjem domaćeg prava i kada su nakon toga tvrdnje podnosioca odbijene od strane domaćih sudova (vidi predmet ESLJP-a *Kopecky*, citiran u tekstu iznad, stav 50).
48. Gjykata vlerëson se pavarësisht nga larmia e shprehjeve në jurisprudencën e GJEDNJ-së që i referohen kriterit që përcakton se baza ligjore vendore krijon interes pronësor, thelbi i tyre në përgjithësi mund të përmbledhet si vijon: për njohjen e pronës (*possession*) që konsiston në pritje legjitime, parashtruesi duhet të ketë një të drejtë të njohur (*assertable right*) që nuk bie përfundi interesit material pronësor të përcaktuar në mënyrë të mjaftueshme nga e drejta vendore (shih Udhëzuesin e Nenit 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së të përditësuar më 30 prill 2021, Kapitulli II Çështje të përgjithshme, 1. Koncepti i pronës, i pritjet legjitime, paragrafi 25).
49. Nga sa më sipër, Gjykata vlerëson pretendimi i parashtruesit të kërkesës që t'i njihet e drejta në pronë bazuar në barazimin gjyqësor 162/98 të datës 02.12.1998, megjithatë, nuk është “pritje legjitime” apo e “drejtë e njohur” e interesit material pronësor të përcaktuar në mënyrë të mjaftueshme nga e drejta vendore.
50. Povodom navoda podnosioca zahteva da nepokretnost za koju traži da se uknjiži u RPNS nije javni put, Sud primećuje da je Osnovni sud u Prištini objasnio: (i) da se na osnovu člana 11. Zakona o putevima, prenos svojine na javnom putu ne može odobriti za fizička i pravna lica; i (ii) da bi prenos svojine u RPNS-u na ime podnosioca zahteva onemogućio drugim katastarskim parcelama pristup javnom putu (vidi stav br. 8 presude Osnovnog suda u Prištini A. 784/13). Ovo obrazloženje Osnovnog suda je takođe uvaženo i od strane Vrhovnog suda.
51. Sud, takođe, primećuje da relevantni deo presude Vrhovnog suda utvrđuje:

“U konkretnom slučaju ovaj sud smatra da je sporna mogućnost upisa navedenih nepokretnosti tužilaca, s obzirom na podatke kojima raspolaže

Direkcija za imovinu, geodeziju i katastar Opštine Uroševac. Naime, na osnovu dokaza u spisima predmeta, Certifikata-22-2768 od 22.02.2013. godine za katastarsku parcelu 196-0 i Certifikata-22-2799 od 25.02.2013. godine za katastarsku parcelu 197-0, ovaj sud je utvrdio da se navedene katastarske parcele u katastarskom operatu vode kao društvena svojina-javni put. Članom 11 Zakona o putevima br. 2003/11, propisano je da ni jedno fizičko niti pravno lice nema prava imovinskog potraživanja u odnosu na javni put, ili deo javnog puta. Imajući u vidu napred navedenu odredbu Zakona o putevima, ovaj sud smatra da je tuženik-Katastarska Agencija Kosova postupila na pravilan i zakonom propisan način kada je osporenim rešenjem br. 03/82/13 od 23.05.2013. godine odbila kao neosnovanu žalbu tužilaca podnetu na rešenje Direkcije za imovinu, geodeziju i katastar Opštine Uroševac 00186/2009 od 26.02.2013. godine, kojim je odbijen zahtev tužilaca za prenos vlasništva nad nepokretnostima i to katastarskih parcela br. 196-0 i br. 197-0”.

52. Na osnovu napred navedenog, Sud ocenjuje da bez obzira na to koliko razumljiv može biti navod podnosioca zahteva o zaštiti imovine, ipak se njegov navod ne može smatrati “legitimnim očekivanjem” iz člana 46. u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 EKLJP jer su redovni sudovi dovoljno objasnili zašto se nepokretnost u RPNS-u ne može preneti na njegovo ime, zasnivajući svoje odluke na relevantnim odredbama Zakona o putevima.
53. Shodno tome, Sud utvrđuje da je navod podnosioca zahteva o povredi člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 EKLJP, očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je utvrđeno pravilom 39 (2) Poslovnika.

(ii) *Navod o povredi člana 24. Ustava u vezi sa članom 14. EKLJP*

54. Povodom navoda podnosioca zahteva o povredi prava na jednakost pred zakonom, Sud primećuje da na osnovu konsolidovane sudske prakse ESLJP-a, da bi se pitanje moglo podneti na osnovu člana 14. [Zabrana diskriminacije] mora postojati razlika u postupanju prema licima u analognim, ili relevantno sličnim situacijama (vidi, među mnogim drugim izvorima, *Khamtokhu i Aksenchik protiv Rusije*, presuda iz 2017. godine, stav 64; *X i drugi protiv Austrije*, presuda iz 2013. godine, stav 98; i *Konstantin Markin protiv Rusije*, presuda iz 2012. godine, stav 125). Drugim rečima, kriterijum za dokazivanje analognog položaja ne zahteva da slične grupe (*comparator groups*) budu identične. Podnosilac mora da dokaže, imajući u vidu posebnu prirodu svoje žalbe, da je bio ili bila u situaciji koja je relevantno slična (*relevantly similar situation*) sa drugima koji su tretirani drugačije (vidi *Clift protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda iz 2010. godine, stav 66). Međutim, ne predstavlja svaka nejednakost u postupanju ujedno i povredu člana 14. Prvo, ESLJP je u svojoj sudskoj praksi ustanovio da samo razlike u postupanju na osnovu karakteristika koje se mogu identifikovati ili na osnovu “statusa” mogu predstavljati diskriminaciju u smislu člana 14. (vidi *Carson i drugi*, citiran u tekstu iznad, stav 61, i *Eweida i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 48420/10, stav 86, presuda iz 2013. godine). Drugo, razlika u postupanju je diskriminatorna ukoliko za to ne postoje objektivna i razumna opravdanja; ili drugim rečima, ukoliko se njome ne nastoji postići legitimni cilj ili ako ne postoji razuman odnos srazmernosti između korišćenih sredstava i cilja koji se želi ostvariti (vidi *Fabris*

protiv Francuske, presuda iz 2013. godine, stav 56; *Topčić-Rosenberg protiv Hrvatske*, presuda iz 2013. godine, stav 36; i *Weller protiv Mađarske*, presuda iz 2009. godine, stav 27).

55. U konkretnom slučaju, Sud ocenjuje da podnosilac zahteva nije ukazao ili identifikovao pojedinca ili grupu u odnosu na koju je diskriminisan i sa kojom je bio u situaciji koja je relevantno slična. Teret dokazivanja diskriminatorskog postupanja pada na podnosioca zahteva, a na osnovu spisa predmeta je očigledno da on nije dokazao navod o diskriminaciji (vidi *Khamtokhu i Aksenchik*, citiran u tekstu iznad, stav 65; *Vallianatos i drugi protiv Grčke*, presuda iz 2013. godine, stav 85; i *D.H. i drugi protiv Republike Češke*, presuda iz 2007. godine, stav 177).
56. Shodno tome, Sud utvrđuje da je navod podnosioca zahteva o povredi člana 24. Ustava, očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je utvrđeno pravilom 39 (2) Poslovnika.
57. Sud, oslanjajući se i na standarde koji su uspostavljeni u njegovoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i u sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoje tvrdnje o povredi svojih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članovima 24. i 46. Ustava.
58. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i mora se proglasiti neprihvatljivim na osnovu člana 113.7 Ustava, člana 47. Zakona i pravila 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 8. septembra 2021. godine, većinom glasova

ODLUČUJE

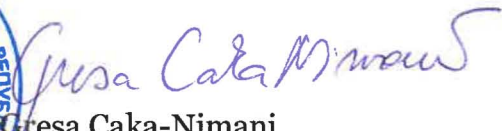
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac


Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda




Gresa Caka-Nimani